

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Urtos/4/2025
Identifikačné číslo spisu:	7022200068
Dátum vydania rozhodnutia:	22.05.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7022200068.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci odsúdeného Q. L. (predtým C. O.) pre trestný čin obzvlášť závažnej krádeže v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného ublíženia na zdraví podľa § 223, § 224 ods. 1 č. 2, č. 4, § 249 ods. 1, § 250 ods. 2 č. 1, § 25 ods. 2, § 52 nemeckého Trestného zákonníka, v konaní o neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 22. mája 2025 v Bratislave sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 31. októbra 2024, sp. zn. 6Ntc/1/2022, a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného Q. L. (predtým C. O.) zamietla.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 31. októbra 2024, sp. zn. 6Ntc/1/2022, podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) a § 68 ods. 2 Tr. zák. vyslovil, že odsúdený Q. L. (predtým C. O., rod. T.), nar. XX. P. XXXX v J., bytom L. XXX/X, Š.Í., sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia vo veci Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 8Ntc/38/2019 neosvedčil a zvyšok uloženého trestu odňatia slobody vo veci Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6Ntc/1/2022 vo výmere 1 (jeden) rok, 10 (desať) mesiacov, 25 (dvadsaťpäť) dní vykoná. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd odsúdeného na výkon zvyšku trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto uzneseniu podal odsúdený Q. L. prostredníctvom obhajcu Mgr. Paskala Milatu v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorú odôvodnil dňa 23. decembra 2024. Namietal, že krajský súd sa pred vydaním napadnutého rozhodnutia nevysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami v takom rozsahu, aby mohol v medziach zákona objektívne rozhodnúť, pričom poukazoval najmä na jeho výpoveď vykonanú na verejnom zasadnutí 31. októbra 2024 a skutočnosti z nej vyplývajúce. Záver krajského súdu o tom, že sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia neosvedčil považoval za

predčasný. Opätovne poukazoval na skutočnosť, že v Rakúskej republike sa vzhľadom na jeho neoprávnené odsúdenie bude domáhať povolenia obnovy konania, pričom na preukázanie tohto tvrdenia pripojil v prílohe sťažnosti dohodu o zastupovaní uzavretú medzi ním a advokátom pôsobiace v Rakúskej republike. Uviedol, že výkonom zvyšku trestu odňatia slobody by bola sťažená jeho súčinnosť a procesná aktivita potrebná na dosiahnutie povolenia obnovy konania a prišiel by aj o pravidelný príjem pochádzajúci z pracovnej činnosti, čo by malo negatívny vplyv na jeho osobný a rodinný život, ako aj schopnosť splácať výdavky spojené s konaním o obnove konania. Podľa názoru odsúdeného nie každé porušenie právnych noriem automaticky zakladá dôvod pre vyslovenie neosvedčenia sa v skúšobnej dobe a vždy je potrebné skúmať správanie odsúdeného v skúšobnej dobe komplexne. Taktiež mal za to, že s použitím analógie je procesný postup súdu podľa § 50 ods. 4 Tr. zák., resp. § 52 ods. 4 Tr. zák. (správne § 52 ods. 1 Tr. zák.) aplikovateľný aj v konaní o osvedčení, resp. neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody a tým, že krajský súd možnosť použitia tohto procesného postupu vôbec neskúmal, došlo podľa názoru odsúdeného k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Odsúdený ďalej namietal, že súd napriek absencii uznania a výkonu rozhodnutí justičných orgánov Rakúskej republiky tieto zohľadnil pri rozhodovaní vo veci samej bez poukázania na ustanovenie § 7b ods. 1 Tr. zák., prípadne na medzinárodnú zmluvu alebo zákon, na základe ktorého by mohli mať predmetné rozhodnutia rakúskych súdov právne účinky aj na území Slovenskej republiky. Z tohto dôvodu, ako aj z dôvodu všeobecných záverov súdu, považoval napadnuté uznesenie za nepreskúmateľné. Záverom sťažnosti namietal nesprávny postup krajského súdu, ktorý si pred vydaním napadnutého rozhodnutia nevyžiadal správu od probačného a mediačného úradníka, z ktorého dôvodu nedošlo k náležitému zisteniu skutkového stavu veci v rozsahu nevyhnutnom na vydanie presvedčivého a vecne správneho rozhodnutia.

Z týchto dôvodov odsúdený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie, alternatívne aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 194 ods. 1 písm. a) Tr. por. napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a sám rozhodol tak, že ponecháva v platnosti podmienenečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vo veci Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 8Ntc/38/2019.

Sťažnosť spoločne s kompletným spisovým materiálom bola Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) riadne predložená 9. mája 2025. Následne najvyšší súd postupom podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému odsúdený podal sťažnosť, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce, a dospel pritom k záveru, že sťažnosť odsúdeného Q. L. nie je dôvodná.

Podľa § 66 ods. 1 písm. b) Tr. zák. súd môže odsúdeného podmienenečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Podľa § 68 ods. 2 Tr. zák. ak podmienenečne prepustený viedol v skúšobnej dobe riadny život a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že zvyšok trestu vykoná. Ak sa odsúdený nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, súd rozhodne tak, aby výkony trestov odňatia slobody nasledovali plynule za sebou.

Podľa § 415 ods. 1 veta prvá Tr. por. o podmienenečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody rozhoduje súd na návrh prokurátora, riaditeľa ústavu na výkon väzby alebo riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom sa trest vykonáva, záujmového združenia občanov alebo na návrh odsúdeného na verejnom zasadnutí.

Podľa § 416 ods. 1 Tr. por. o tom, či sa podmienenečne prepustený osvedčil alebo či sa zvyšok trestu vykoná, rozhoduje súd na verejnom zasadnutí. Rozhodnutie, že sa podmienenečne prepustený osvedčil,

môže so súhlasom prokurátora urobiť aj predseda senátu.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov súd, ktorý rozhodol o uznaní a výkone rozhodnutia (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“), je oprávnený prijať všetky následné rozhodnutia spojené s výkonom trestnej sankcie vrátane podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa § 7b ods. 2 Tr. zák. právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní sa na účely trestného konania zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky, ak bolo vydané pre čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Z vyššie citovaných ustanovení a contrario vyplýva, že ak podmienne prepustený nevedol v skúšobnej dobe riadny život alebo neplnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že zvyšok trestu vykoná.

Najvyšší súd zo spisového materiálu zistil, že Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 30. januára 2020, sp. zn. 8Ntc/38/2019, rozhodol podľa § 15 ods. 1, § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. tak, že rozsudok Krajského súdu Traunstein, Spolková republika Nemecko z 13. júla 2018, sp. zn. 2 KLS 280 Js 5888/14, právoplatný 22. novembra 2018, ktorým bol Q. L. na tam popísanom skutkovom základe uznaný za vinného zo spáchania trestného činu obzvlášť závažnej krádeže v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného ublíženia na zdraví podľa § 223, § 224 ods. 1 č. 2, č. 4, § 249 ods. 1, § 250 ods. 2 č. 1, § 25 ods. 2, § 52 nemeckého Trestného zákonníka a za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov, sa vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky. Súd zároveň rozhodol, že podľa § 517 ods. 2 Tr. por. a § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. odsúdený Q. L. bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Z výkonu tohto trestu bol odsúdený Q. L. uznesením Krajského súdu v Košiciach z 26. apríla 2022, sp. zn. 6Ntc/1/2022, podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., § 66 ods. 1 písm. b) Tr. zák. podmienne prepustený a zároveň mu bola podľa § 68 ods. 1 Tr. zák. určená skúšobná doba v trvaní 4 rokov a nariadený probačný dohľad nad odsúdeným v trvaní 2 rokov. Krajský súd zároveň podľa § 51 ods. 4 písm. h) Tr. zák. uložil odsúdenému povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Rozhodnutím Krajského súdu St. Pölten zo 7. júna 2023, sp. zn. 16 Hv 64/23f, v spojení s rozhodnutím Najvyššieho krajského súdu Viedeň z 23. augusta 2023, sp. zn. 17 Bs 186/23m, bol Q. L. počas plynutia skúšobnej doby podmieneného prepustenia uznaný vinným zo spáchania prečinu ťažkej krádeže podľa § 127, § 128 ods. 1 č. 5 rakúskeho Trestného zákonníka, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pre úplnosť uvádza, že odsúdený pôvodne menom C. O., rod. T. si zmenil meno a priezvisko na Q. L..

Podmieneným prepustením sa dáva možnosť odsúdenému, aby preukázal, že nepodmienený výkon trestu odňatia slobody nie je potrebný a účel trestu možno dosiahnuť aj trestom na slobode, s uložením primeranej skúšobnej doby. Pokiaľ má podmienne prepustený viesť v skúšobnej dobe riadny život, znamená to, že rešpektuje právny poriadok a neporušuje právne normy. Ak však tieto závažným spôsobom poruší, najmä tým, že spácha úmyselný trestný čin - ako aj v danom prípade - svedčí to o tom, že podmienené prepustenie nesplnilo svoj cieľ a je potrebné, aby odsúdený vykonal aj zvyšok trestu odňatia slobody. Za daného stavu je nutné konštatovať, že krajský súd rozhodol v súlade so stavom veci a zákonom.

Najvyšší súd ako súd sťažnostný sa v plnom rozsahu stotožnil s právnou a vecnou argumentáciou

krajského súdu, ktorý v odôvodnení sťažnosťou napadnutého uznesenia jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo rozhodol o výkone zvyšku uloženého trestu odňatia slobody. Krajský súd správne prihliadol na odsúdenie Q. L. v Rakúskej republike a to v súlade s § 7b ods. 2 Tr. zák., ktorý explicitne uvádza, že právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie (Rakúska republika je takým štátom) v trestnom konaní sa na účely trestného konania zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky, ak bolo vydané pre čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. V danom prípade bola evidentne splnená aj podmienka obojstrannej trestnosti činu, pre ktorý bol Q. L. rozhodnutím Krajského súdu St. Pölten zo 7. júna 2023, sp. zn. 16 Hv 64/23f, v spojení s rozhodnutím Najvyššieho krajského súdu Viedeň z 23. augusta 2023, sp. zn. 17 Bs 186/23m, uznaný za vinného, pretože ide o čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Z predloženého spisového materiálu je nesporné, že odsúdený Q. L. sa v priebehu skúšobnej doby podmieneného prepustenia dopustil úmyselného trestného činu, o ktorom bolo právoplatne rozhodnuté justičnými orgánmi Rakúskej republiky, ako aj dvoch priestupkov na úseku cestnej dopravy, preto v jeho prípade absentuje splnenie základnej podmienky pre rozhodnutie o osvedčení, ktorou je vedenie riadneho života. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že odsúdený je riadne zamestnaný a žije usporiadaným spôsobom života tak, ako to uviedol v sťažnosti. Taktiež skutočnosť, na ktorú odsúdený poukazoval aj na verejnom zasadnutí, že sa bude v Rakúskej republike domáhať povolenia obnovy konania, keďže bol neoprávnene odsúdený, nie je možné považovať za dôvod, ktorý by mohol spochybniť správnosť rozhodnutia krajského súdu o neosvedčení sa odsúdeného počas skúšobnej doby. Je potrebné zdôrazniť, že samotný zámer odsúdeného domáhať sa povolenia obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozhodnutím rakúskych súdov ešte neznamená, že k povoleniu obnovy konania dôjde, ani že obnova konania bude úspešná, preto táto skutočnosť nemohla mať vplyv na rozhodovanie krajského súdu v danej veci.

Pokiaľ ide o námietku odsúdeného, že nie každé porušenie právnych noriem automaticky zakladá dôvod pre vyslovenie neosvedčenia sa odsúdeného v skúšobnej dobe najvyšší súd uvádza, že spáchanie úmyselného trestného činu je závažné porušenie právneho poriadku a jeho jednotlivých právnych noriem spôsobilé viesť k jednoznačnému záveru o tom, že odsúdený nevedel v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia riadny život. Ako nedôvodnú vyhodnotil najvyšší súd tiež sťažnostnú námietku odsúdeného, že krajský súd v predmetnej veci nepostupoval analogicky podľa § 50 ods. 4 Tr. zák., resp. § 52 ods. 4 Tr. zák. (správne § 52 ods. 1 Tr. zák.), keďže Trestný zákon takýto postup v súvislosti s rozhodovaním o osvedčení/neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody neumožňuje. Vzhľadom na spáchanie úmyselného trestného činu odsúdeným v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia a z toho jednoznačne vyplývajúci záver o nesplnení účelu podmieneného prepustenia nie je opodstatnená ani námietka odsúdeného týkajúca sa nevyžiadania správy od probačného a mediačného úradníka krajským súdom pred rozhodnutím v danej veci. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí venoval dostatočnú pozornosť všetkým dôležitým okolnostiam, rozhodol vecne správne, v súlade so zákonom a svoje rozhodnutie dostatočne jasne a zrozumiteľne odôvodnil.

Na podklade vyššie formulovaných úvah najvyšší súd vyhodnotil sťažnosť odsúdeného Q. L. ako nedôvodnú, a preto ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.